

Капитанъ Георги Стойко Мамарчевъ, родомъ отъ Котелъ приготвилъ въ Търновско възстание, което прѣди да избухне било прѣдадено и потъпкано съ многобройни убийства. Въ това врѣме народътъ се бунтуваиъ около сръбскитѣ граници, като глѣдалъ какъ въ княжеството хората живѣять честито и безопасно. Въобще въ западнитѣ български земи всичкитѣ надѣжди били обърнати къмъ Сърбия. Освѣнъ това голѣмо движение произлѣзе въ тѣзи страни когато Сърбитѣ въ 1833 г. завзеха окръжията Княжевечко и Зайчарско, които споредъ Одринский миръ бѣха причислени къмъ Сърбия, но Портата вѣроломно ги бѣше задържала. Въ 1836 г. възстана населението около Пиротъ, но напразно. Князь Милошъ Обреновичъ тогазъ билъ твърдѣ много занятъ съ вѣтрѣшнитѣ дѣла на княжеството, и не искалъ отново да захваща бой съ Турция. Въ 1841 г. голѣмо селско възстание на населението около Лѣсковецъ, Нишь и Пиротъ било потъпкано съ кръвопролитие отъ Турцитѣ като испратиха Арнаути башибозуци. Извършенитѣ въ това обстоятелство свирепства раздразниха цѣла Европа тѣй, щото Французското правителство испрати тамъ учения А. Бланки; неговото описание на нѣкои мѣста твърдѣ живо ни напомнюва извѣстията за огромнитѣ убийства които по-миналата година се извършиха въ Пловдивско. Въ 1851 г. възстана народътъ въ Видинско, Ломско и Бѣлградчиско, но пакъ биде покоренъ. Отъ това врѣме е мирно на Сръбскитѣ граници.

Въ 1853 г. Русситѣ отъ ново захванаха война съ Турцитѣ за да довършять това, което въ